

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев1 14/2023
30.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљко Караклајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Управе за ванредне ситуације у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 30.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1008/16 од 28.07.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања за период од 27.04.2008. године до 27.04.2011. године на појединачне месечне износе назначене овим ставом изреке, и то по стопама које буду важиле на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 45.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 1008/16 од 28.07.2017. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу П1 1008/16 од 28.07.2017. године и предмет у укинutom делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става првог изреке, тужена је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 3230/2018 од 24.01.2019. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинута су пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1008/2016 од 28.07.2017. године, а тужба тужиоца одбачена.

Одлуком Уставног суда Уж 4549/2019 од 23.02.2023. године, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 3230/18 од 24.01.2019. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1 изреке); поништено решење Врховног касационог суда Рев2 3230/18 од 24.01.2019. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3870/17 од 05.12.2017. године (став 2 изреке).

Одлучујући у поступку извршења одлуке Уставног суда о дозвољености изјављене ревизије, у складу са чланом 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Ревизија предвиђена означеном одредбом (посебна ревизија) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога су за дозвољеност изјављене посебне ревизије тужене ирелевантни њени наводи о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

По оцени Врховног суда, у овом спору не постоји потреба да се о посебној ревизији тужене одлучује ради уједначавања судске праксе. Правним ставом којим је Врховни касациони суд, вршећи надлежност предвиђену чланом 31. раније важећег Закона о уређењу судова, усвојио на седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године разрешено је спорно правно питање о надлежности суда да у парничном поступку одлучује о захтеву запосленог за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање одговарајућим организацијама за обавезно социјално осигурање, када је такав захтев једини предмет спора. О посебној ревизији тужене у овом спору није потребно одлучивати ни ради новог тумачења права, одредби Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и Закона о пензијском и инвалидском осигурању које су нижестепени судови применили када су одлучивали о тужбеном захтеву.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа (спор за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање је спор о новчаном потраживању) о дозвољености ревизије одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побитаног дела. По овој одредби имовински цензус који омогућује изјављивање ревизије је противвредност 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У поднетој тужби није одређена вредност предмета спора, нити је тужиоцу у току поступка наложено да плати судску таксу. У одсуству означавања и утврђивања вредности предмета спора, по одредбама чланова 27. и 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94 ... 95/18) меродаван је износ од 15.000,00 динара, који је очигледно нижи од вредности која омогућује дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе.

Следом изнетог, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**